

være tavs om de forretningsmæssige Forhold i Landmandsbanken, medmindre andre siger noget urigtigt; thi saa vil jeg nemlig give rigtig Besked, saa længe disse Sager ligger under mit Embede. Men det ærede Medlem Hr. Pürschel kan ikke vente, at jeg eller mit Parti vil medvirke til at holde Vælgerne i Uvidenhed om, hvad kapitalistisk Svindel har kostet Landet. Det er naturligt, at Vælgerne bliver klare over, at man fra visse Sider ønsker, at Staten skal dække disse store Tab alene ved Laan, hvis Forrentning og Afdrag bliver hele Folkets Byrde, medens jeg og mine Meningsfæller anser en snarlig Ordning af Forholdet til Landmandsbanken for ønskelig, men en saadan Ordning, at Formuerne kommer til at bære en klækkelig Part af Tabsbyrden. Men bortset fra saadane Realiteter kan det ærede Medlem Hr. Pürschel være rolig. Vi fra vor Side har ikke i Sinde at bruge Landmandsbanken og dermed Statens økonomiske Forhold som Midler i den politiske Strid.

Jeg kan i denne Forbindelse sige, at de Forhold, der for nogle Dage siden satte Sindene i Bevægelse, er jo da nu for saa vidt nærmere opklaret af det Raad, bestaaende af tre Embedsmænd, som jeg for længere Tid siden har overdraget at foretage en Undersøgelse af Landmandsbankens Forhold. Der er i den Opklaring, som har fundet Sted, som jeg allerede før har sagt, intet, der bestyrker nogen Ængstelse eller giver Grund til den Panik, som for nogle Dage siden var i Færd med at brede sig. Det var vist politiske Manøvrer, det, der skete, og jeg haaber, at Landmandsbanksudvalget i Dag eller i Morgen kan faa Meddelelse om den foretagne Undersøgelse, der ogsaa vil berolige de forskellige Partiers Repræsentanter, som har Sæde der.

Jeg kan allerede nu sige, at der, saa vidt jeg kan se, i den Indberetning, jeg nylig har faaet fra Udvalget, ikke er Grund til nogen Art af Frygt. Landmandsbankens Forhold til Nationalbanken er tilstrækkelig omfattende og kræver ikke særlige Foranstaltninger. Det, man slutter med i den paagældende Indberetning om Undersøgelsens Forløb, er, at naar blot Landmandsbanken faar den for denne Bank som for andre Banker nødvendige Arbejdsro, saaledes at Bankens Indskydere og Forretningsforbindelser ikke foruroliges ved Udspreddelse af Rygter og hensynsløse Angreb, og saaledes at den fornødne Tid kan staa til Raadighed til rolig Afvikling og Nedbringning af forskellige af Bankens Engagementer og til Forberedelse af en Nyord-

ning af Banken, saa skulde det af Banken overfor Erhvervsministeriet rejste Likviditetsspørgsmaal ikke paa nærværende Tidspunkt synes at give Anledning til særlige Vanskeligheder.

Jeg tror derfor, man gør vel i, ogsaa fra de politiske Partiers Side, at behandle Landmandsbankens forretningsmæssige Side paa den Maade, som man fra det paagældende Undersøgelsesudvalgs Side har anbefalet: undgaa at bruge de forretningsmæssige Forhold i politiske Øjemed. Man bør undgaa at skabe en saadan Uro og saadanne Forstyrrelser, der ogsaa for Statskassen kan blive særdeles farlige.

Det ærede Medlem Hr. Rode gjorde i sin Tale — Sp. 1159—60 — ogsaa paa anden Maade, end der her har været Tale om, Landmandsbanken til det ene store Spørgsmaal, som skulde løses; han omtalte Sagen paa en saa truende Maade, at mange for Alvor frygtede, at nu var det, som man populært siger, lige oppe over Byen, at der var noget meget uhyggeligt under Opsejling. Radikale Blade prøvede i de følgende Dage afvekslende at true os til at undlade Valg eller sigte os for at gaa til Valget for at undgaa forskellige uhyggelige Afsløringer og Vanskeligheder, som denne Banks Forhold vilde medføre. Dette var hverken en klog eller en forsvarlig Fremgangsmaade; thi der var intet sket, som kunde bringe os til af Hensyn til det nævnte Forhold at søge ud i en større Frihed, end vi i Forvejen har; og der var heller ikke deri Grundlag for det, som det ærede Medlem talte om, en Samlingsregering, som man forstod det ærede Medlem sigtede efter. Men det er en Selvfølge, at om intet andet umuliggjorde, at vi skulde undlade at tage Valg, saa vilde denne Tale om en Samlingsregering umuliggøre, at det kunde ske.

En Samlingsregering kan maaske være formaalstjenlig i visse store Situationer, hvor der vel at mærke er noget, hvorom Partierne kan samles. Jeg kunde tænke mig, at der kunde være Grund til at have et saadant Samlingsministerium, naar en Nation skulde føre Krig i det Tilfælde, at Nationen er enig om at ville føre Krig; der kunde maaske ogsaa være Grund til for et Land, der vil undgaa at komme ind i en Krig, at overveje det Spørgsmaal. Men jeg har, som Sagerne her foreligger, ikke sporet nogen Villighed til at samles fra alle Partiers Side paa bestemte Linier hverken i Erhvervsituationen eller i Landmandsbanksagen, og man kan selvfølgelig ikke vente at skaffe Samling paa den Maade, som jeg kunde